

[Robert Pedersen.]

Da størsteparten af de 1.295 partrederier, der er optaget i skibsregisteret, omfatter fiskerkuttere og småskibe, må man forvente, at der ikke så ofte er oprettet nogen rederikontrakt, og man ser derfor med sympati på, at den nye lov yder større beskyttelse af den enkelte partreder, der kan være uden juridisk kundskab. Jeg tænker her på, at der i § 45 indsættes normalregler for indkaldelse af møder, regler for førelse af protokoller over forhandlingerne, der dog er deklaratriske, ligesom en partreder, der er forhindret i at deltage i et møde, får adgang til at lade sig repræsentere ved en fuldmægtig eller skriftligt at tilkendegive sit synspunkt.

Jeg er dog ikke helt rolig ved, at den frie adgang til salg af skibsparter er bevaret i § 51, men havde gerne set denne paragraf udgå, og at man i stedet havde gjort § 52 præceptiv, dvs. ufravigelig, således at der var ubetinget forkøbsret for medrederne til den skibspart, som ønskes afhændet. Så kunne den enkelte reder eventuelt selv afgøre, om han ville købe den.

Jeg vil derfor gerne spørge handelsministeren, da jeg ikke har kunnet få det opklaret, om den bestemmelse, der er indeholdt i den nuværende lovs § 20, stk. 2, hvorefter en part kan overdrages, uden at medrederens samtykke hertil er nødvendig, ligesom de hverken har nogen forkøbsret eller løsningsret i tilfælde af, at en skibspart eller en del af denne overdrages til tredjemand, har givet anledning til så mange tvister, at dette bestyrker mit syn på §§ 51 og 52. Hvis ikke det er tilfældet, skal jeg med glæde også gå ind for formuleringen.

Til kapitel 11 om søpanteret i skibe har jeg heller ikke meget at indvende alene af den grund, at lovændringen her er forårsaget af en konvention, der blev vedtaget i 1967 på en diplomatisk søretskonference i Bruxelles på grundlag af et udkast, der var udarbejdet af Comité Maritime International. Forslaget om lovændring er fremsat med henblik på en samtidig nordisk tiltrædelse.

Der har været en tidligere konvention af 1926, som aldrig blev ratificeret af flere store søfartsnationer, fordi antallet af søpanteretigheder var for stort, men da disse er begrænset i den nye konvention, skulle der være god grund til at tro, at vi denne

gang får en virkelig effektiv international aftale.

Jeg har forstået, at Skibs- & Bådebyggeriernes Arbejdsgiverforening har givet udtryk for visse reservationer over for den foreslåede affattelse af lovens § 247, idet tilbageholdsretten er placeret efter legal pant, men inden kontraktspant. Foreningen ønsker tilbageholdsretten placeret som en legal pant, men jeg henstiller til handelsministeren, at man beholder lovforslaget i den fremsatte form, således at Danmark kan ratificere konventionen, og jeg anbefaler på socialdemokratiets vegne lovforslaget til vedtagelse.

Hvad angår lovforslaget om ændring af lov om skibsregistrering, er baggrunden også den tidligere nævnte internationale konvention fra Bruxelles fra 1967. Jeg havde dog gerne set, at vi havde kunnet indarbejde denne lov i søloven, som tilfældet er det i Norge og Sverige, idet argumentet i udkastet til lovforslaget om, at vi havde en gennemgribende revision af loven i 1957, og at vi siden 1867 har haft en særlig skibsregistreringslov, ikke forekommer mig at være et indlysende argument for ikke at følge Norge og Sverige på dette punkt, men hvis handelsministeren har kommentarer dertil, skal jeg villigt lytte.

Jeg tror, der er et vigtigt spørgsmål i denne lov, som vi ikke kan behandle her i salen, men som vi er nødt til at drøfte med sagkyndige i udvalget — det bliver ikke klaret i betænkningen — nemlig hvorfor de danske værfter lægger så stor vægt på den gældende lovs § 4, stk. 2, hvori det hedder, at værftet skal give skriftligt samtykke til registrering af bygherren, som ejer et skib under bygning, medens omvendt bygherrens samtykke er nødvendigt for registrering af værftet som ejer. I betænkningen rejses der tvivl om, at vi på dette punkt kan tage reservation i forbindelse med ratificeringen af konventionen, og det ville være godt, hvis vi under udvalgsarbejdet virkelig kunne få undersøgt, om det er tilfældet eller ej. Mit parti lægger meget stor vægt på, at vi kan underskrive konventionen, og derfor forudsiger jeg, at det er nødvendigt, at vi i udvalget ser på dette spørgsmål, før vi tager endelig bestemmelse om vores holdning til lovforslaget.

Må jeg så endelig til sidst sige, at vi havde